

Народився 12 квітня 1945 р. у с. Поториця Сокальського району Львівської області. У 1968 р. закінчив Львівський політехнічний інститут (спеціальність «Технологія синтетичного каучуку»).

Після служби в армії у 1970 р. почав працювати в інституті «ВНДІПКнафтохім» (нині — УкрНДІНП «МАСМА»), де пройшов шлях від аспіранта до завідувача лабораторії додатків і олів (з 2009 р.).

У 1975 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Кінетика і механізм реакції трифенілвердазилів із діацильними пероксидами».

В колі наукових інтересів Богдана Ярмолюка — хімія та технологія додатків, механізм їх дії, хімотологія моторних олів, українська нафтохімічна термінологія. Він вивчав кінетику і механізм взаємодії антиоксидантів на основі стабільних радикалів з органічними пероксидами, вплив природи та складу базової оливи на функціональні властивості в'язкісних додатків, структури і складу сировинних компонентів та умов синтезу на технологію і функціональні властивості беззольних дисперсантів типу алкенілсукцинімідів та високомолекулярних основ Манніха. Результати хімотологічних досліджень моторних олів щодо взаємовпливу додатків різної функціональної дії стали базою для створення засад наукового формування композицій моторних олів і пакетів додатків до них.

Протягом 1974–1992 рр. учений брав участь у здійсненні авторського нагляду й удосконаленні технологій виробництва беззольних дисперсантів на заводах України (м. Кременчук) та Білорусі (м. Новополоцьк), а упродовж 1992–2009 рр. — у розробленні рецептур моторних олів сучасних експлуатаційних груп та впровадженні їх у виробництво на ПАТ «Азмол». За його участю на основі побічних продуктів виробництва поліпропілену була

Народився 7 березня 1923 р. у с. Кузнецово Богородицького району Тульської області (Росія).

У 1940 р. вступив до Московського нафтового інституту ім. акад. І. М. Губкіна, а наступного року — до Московського мінометно-артилерійського училища ім. Л. Б. Красіна. Брав участь у військових діях у Румунії, Угорщині, Чехословаччині та Австрії у складі Брянського та II Українського фронтів.

У 1951 р. завершив навчання в інституті, отримавши диплом із відзнакою, та був направлений на роботу у Ставропольську контору глибокого буріння тресту «Кавказнефтегазразведка», де працював дільничним геологом і начальником виробничо-технічного відділу.

У 1956 р. О. М. Яров вступив до аспірантури МІНХІ ГПТ ім. акад. І. М. Губкіна, а в 1960 р. захистив кандидатську дисертацію.

У 1960–1961 рр. Олексій Миколайович очолював лабораторію технології буріння Ставропольської філії Грозненського нафтового інституту (м. П'ятигорськ). Потім перейшов працювати в лабораторію бурових і тампонажних розчинів новоствореного інституту «УкрНДІпроект» (м. Київ). Згодом змінилася назва цієї установи (УкрДіпроНДІнафта), а лабораторія була розділена на дві — бурових розчинів (О. М. Яров) і тампонажних розчинів.

За участю О. М. Ярова розроблені технологічні регламенти з бурових розчинів, які пізніше почали використовувати в інших регіонах СРСР. У лабораторії створювали розчини з поліпшеними мастильними властивостями, які дозволили підвищити зносостійкість шарошкових доліт і знизити ймовірність виникнення прихоплення інструменту. Як мастильну добавку в цих розчинах використовували суміш гудронів рослинних олій (соняшникової, бавовняної). За якістю вона не поступалася добавці СМАД-1.

Для управління властивостями бурових розчинів необхідно було створити ефективний реагент, здатний знижувати в'язкість.

Ярмолюк Богдан Мирославович

Кандидат хімічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у галузі нафтохімії

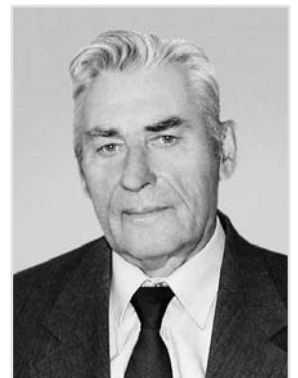
створена вітчизняна технологія в'язкісного додатка «Атапол», допущеного до застосування в різних мастильних матеріалах.

Серед останніх наукових розробок лабораторії, очолюваної Б. М. Ярмолюком, — дослідження у сфері хімії та технології алкенілсукцинімідів на основі високомолекулярних поліізобутенів, синтетичних моноалкілбензолсульфоокислот із лінійною структурою вуглеводневого радикалу і детергентів на базі сульфобенатних комплексів. Результати проведених робіт були використані у 2009–2011 рр. під час розроблення та впровадження на ТОВ «ЛЛК-НАФТАН» (м. Новополоцьк, Білорусь) сучасних технологій низки сульфонатних і сукцинімідних додатків, а також рецептури пакетів до моторних олів, що забезпечило виробничий світовий рівень якості продукції.

Богдан Мирославович є автором понад 100 наукових праць, зокрема 15 патентів на винаходи, трьох аналітично-оглядових робіт, присвячених проблемам, тенденціям та перспективам розвитку додатків і олів, а також довідника «Моторні оливи».

Яров Олексій Миколайович

Кандидат технічних наук,
фахівець у сфері буріння
нафтових і газових свердловин

Тож на базі розробок лабораторії бурових розчинів УкрДіпроНДІнафти на Карабулацькому заводі хімічних реагентів (Інгушетія) налагоджено промислове виробництво ферохром-лігносульфонату. Крім того, зусиллями працівників інституту створене необхідне для виробництва реагенту устаткування.

Протягом 1980–1983 рр. Олексій Миколайович перебував у відрядженні в Румунії, де працював заступником керівника спільної лабораторії з бурових і тампонажних розчинів країн-членів РЕВ (м. Кімпіна) при Інституті досліджень та технологічного проектування для нафтогазовидобувної промисловості.

Упродовж 1983–1987 рр. О. М. Яров керував лабораторією техніко-економічного аналізу й перспективного планування підприємств спецматеріалів і хімреагентів УкрДіпроНДІнафти. З 1988 р. перебуває на заслуженому відпочинку.

Нагороджений орденами Великої Вітчизняної війни II ст., Богдана Хмельницького III ст., медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною».